

vi nedenfor skulle anføre om Colonialraadets rimelige Sammensætning og Kræfter, og derhos kun tilføje, at Lovgivningen om Communalvæsenet, om Veivæsenet, om Næringsvæsenet o. desl. let giver Anledning til Partiestridigheder, især hvor den politiske Dannelse og Sindighed kan forudsættes at være ringe, og Partierne lade sig ikke bøde under en blot local Afgjørelse af Colonialraadet og Gouverneuren i Forening. Det kan derfor ikke ståde, at Lovgivningsformerne, idetmindste i Begyndelsen, indtil den parlamentariske Takt har udviklet sig, ere af den Bestaafenhed, at overlade Skridt derved ville forhindres.

§ 2 Littr. b. overdrager den lovgivende Magt med Hensyn til Local-Anordninger til Kongen under vedkommende Ministers Ansvarlighed, og vi skjønte ikke rettere, end at overveiende Grunde tale for at nedlægge denne Myndighed i Kongens Hænder. Men, naar Littr. a ligeledes overlader til Kongen under samme Ansvarlighed at give Anordninger, som derefter under en vis Eventualitet skulle forelægges Rigsdagen, da vilde dette Sidste kunne give Anledning til Collisioner imellem de to Statsmagter, som deeltage i Udøvelsen af den lovgivende Myndighed, der forekommer os uopløselige, men som man i ethvert Tilfælde bør bestræbe sig for at forebygge. Det maa i denne Henseende først erindres, at Grundloven alene skjelner mellem de ad sædvanlig Wei udgivne Love og provisoriske Love og ikke nævner noget tredje Slags. Benævnelsen „Anordninger“ kan saaledes ikke forandre det Forhold, som grundlovmæssigen skal finde Sted mellem Kongen og Rigsdagen i Henseende til den lovgivende Myndighed, ifølge hvilket ingen endelig Lov kan gives af Kongen alene, og en provisorisk Lov bortfalder, forsaavidt den ikke af Rigsdagen bifaldes.

Naar det nu senere i Paragraphen hedder: „Forsaavidt disse Anordninger indeholde Afgjørelser, blive de og Colonialraadets derover afgivne Betænkning at fremlægge paa den nærmest paafølgende Rigsdag. Steer da ingen Indsigelser, eller føre de fremsatte Indsigelser ikke til nogen Forandring ved Lov, staaer vedkommende Anordning ved Magt: saa følger deraf

1) at Anordninger, allerede udgivne af Kongen, underkastes Critik og Prøvelse af Rigsdagen, hvilket udenfor Nødvendigheds-Tilfælde ved provisoriske Anordninger dog helst bør undgaaes, og

2) hvad der endnu er misliger, at saadanne Anordninger, mod hvilke Rigsdagen har gjort Indsigelse, men hvilke Indsigelser, i Medfør af det kongelige Veto, ikke ere tagne i Betragtning, alligevel vilde komme til at staae ved Magt. Dette gaar dog paa ingen Maade an, og der vil saaledes ikke være Andet for, end enten ligesfrem under vedkommende Ministers grundlovmæssige Ansvarlighed udelukkende at overdrage Kongen den lovgivende Myndighed ogsaa med Hensyn til de under § 1. a. anførte Anordninger, ellet at henlægge disse under Bestemmelserne i § 3. Vi skulle holde for, at det vilde være hensigtsmæssigst at vælge det første Alternativ, hvorom vi tillade os at henvise til nogle af de nærmest paafølgende Betragtninger, idet vi her kun skulle bemærke, at naar den Rigsdagen forbeholdte controllerende Myndighed ansees tilstræffelig med Hensyn til de Love, som angaae de under Littr. b nævnte locale Gjenstande, synes det ogsaa at kunne overlades Regeringen under samme Control at afgjøre, om og hvorvidt de for Danmark vedtagne Love ere stemmende med de coloniale Forhold.

(Cfr. hermed Landsth. Tid. Sp. 330—31).

Spørgsmaalet om, hvorvidt Grundloven maatte være at tillægge Gyltighed i Colonierne, turde meest passende her være at afhandle, og skulle vi da bemærke Følgende:

Det er en Selvfølge, at Grundlovens Kundgjørelse som Lov i Colonierne ligesom vilde medføre de samme politiske Rettigheder for de derværende Borgere og Indvaanere som for Folket i Moderlandet, hvoraf vilde følge Coloniernes Deeltagelse i Lovgivningsmyndigheden ved selvvalgte Repræsentanter efter den her gjeldende Valglov. Men af de Forhandlinger, der gik forud for Grundlovens Udgivelse, fremgaar, at det ikke var paatænkt, at den skulde